

Sjokket ved å miste sitt eget barn:

Finnes det en mening bak alt?

Pål-Esben og Maria skulle åpne det nye året med å dele den fantastiske nyheten om at de skulle få sitt første barn. I stedet begynte det største traumaet de har opplevd noen sinne.

De mistet sitt eget barn. Her deler Pål-Esben deres hjerteskjærende historie.

Alt var lagt klart for det mest produktive, spennende og meningsfylte året så langt i mitt liv. Jeg planla å åpne det nye året med den fantastiske nyheten om at jeg skulle bli far. Dette var et dypt ønske hos meg og Maria som endelig skulle bli virkelighet.

På julaften passerte vi det kritiske tidspunktet for alle gravide: 12. uke. Vi kunne senke skuldrene, siden sannsynligheten for at man mister barnet sitt etter dette er minimal. Hva som skjedde to uker senere, er det største traumaet jeg har opplevd og antageligvis den største frykten til alle foreldre – å miste sitt eget barn.

Hvorfor deler jeg dette?

Grunnen til at jeg deler min historie med deg, er mest for min egen del. I mer enn fem år har jeg delt mine erfaringer og oppskrifter for å løse stort sett et hvilket som helst problem som har oppstått i mitt liv med Mediums lesere. Denne gangen finner du ingen steg for steg-løsning med oppskriften på hvordan et slikt trauma kan helbredes generelt – for det tror jeg ikke finnes. Men kanskje min historie kan gi håp til andre som erfarer tragedien å miste sitt eget barn eller noen som står dem nær, og til de som opplever den dype sorgen til sine nærmeste.

Ved min fars død i 1997 gjorde jeg det motsatte ved å fortrenge det som hadde skjedd, noe som førte til store fysiske og psykiske problemer et par år senere. Gjennom å dele min tragedie med deg tar jeg viktige steg videre i min egen bearbeidelsesprosess. Forhåpentligvis kommer det noe godt ut av dette både for deg og for meg.

Massiv blødning

Morgenen den 5. januar ser jeg en krittblek Maria med tårer i øynene. «Jeg har en massiv blødning og jeg er redd for barnet vårt.» Hjertet mitt stopper nesten opp, og det føles som om kalde kniver blir stukket inn i ryggen min.

Gynekologen tar imot oss med en gang og ultralydbildet viser at alt er i orden. «Slike ting er ikke unormalt», sier hun for å berolige oss. «Om dette blir verre, anbefaler jeg dere å dra til sykehuset. Slik det ser ut nå, er det ikke noe sykehuset kan gjøre heller.»

Vel hjemme normaliserer alt seg, og vi puster delvis ut og får troen tilbake på at dette vil gå bra.

Hva som skjer de neste fem dagene, tror jeg det er kun Maria som kan beskrive. Intense smerter som kommer og går kontinuerlig. Hjelpeløsheten ved å observere min kjære lide uten å kunne gjøre noe for å hjelpe henne var forferdelig. I dag forstår jeg dette siden smertene var veer.

Sjokket på akuttmottaket

Tidlig om morgenen fredag 9. januar reiser vi til akuttmottaket siden smertene var uutholdelige. Sjokket som møter oss der, er vanskelig å beskrive. Ultralydbildet viser at barnet hadde glidd ned i fødselskanalen. Overlegen og sjefslegene hadde aldri sett noe slikt før – et sterkt og vitalt barn som kjempet for å leve i fødselskanalen på dette tidspunktet i graviditeten.

For meg og Maria var dette det største sjokket i vårt liv. Legene sa at det var ingenting de kunne gjøre, de kunne bare håpe at barnet ville dø raskt og komme ut slik at Maria kunne bli fri fra smertene. Disse ordene var ufattelige for oss. Vi hadde gledet oss så mye, og her får vi høre at de håper barnet dør raskt.

Hjelpeløs

Jeg har aldri følt meg så hjelpeløs noen gang. Følelsen av nummenhet kommer over meg, jeg er ikke lenger i stand til å håndtere verden rundt meg. Det var som å stige inn i en boble. Jeg så kun meg selv og Maria, mens verden rundt meg ble mer og mer uklart. Sjokket begynte å ta form, og det var bra jeg ikke visste at dette kun var starten.

Overlevelsesinstinkt

Alle programmene for selvpopholdelse startet opp i meg, og overlevelsesinstinktet tok over mine handlinger.

Hva kunne jeg gjøre for at barnet fant veien tilbake til sin rette plass? Hva kunne jeg gjøre for å hjelpe Maria? Hva om mitt verste mareritt skulle bli sant, at jeg også mistet Maria – hva skulle jeg gjøre da? Tankene fosset gjennom hodet mitt. Stresshormonene ble pumpet intensivt inn i blodstrømmen, og hele meg var i alarmberedskap.

Jeg har aldri vært så glad for at jeg har jobbet med meditasjon i så mange år – det gjorde meg i stand til å tenke klart istedenfor å flippe ut.

Min oppgave

Min oppgave var å hjelpe Maria på best mulig måte både psykisk og fysisk. Selv om det var umulig for meg å forstå hva hun gjennomgikk, kunne jeg hjelpe til på min måte ved å være til stede og sørge for at

hun hadde alt hun trengte til enhver tid.

De neste seks dagene reiste jeg i skytelfrafikk mellom sykehuset og hjemme. Jeg laget økologisk mat til Maria, sørget for rene klær og tok vare på hunden vår Emilia.

På den ene siden var det bra at jeg hadde noe å gjøre hele tiden, men det var utrolig vanskelig siden jeg hadde ingen der til å ta vare på meg. Nettene var det vanskeligste å håndtere siden jeg måtte være hjemme og ta vare på Emilia. Det å ligge våken uten å vite hvordan det gikk med min kjære, var veldig tungt.

Marerittet blir virkelig

Lørdag den 10. januar kl. 8.20 ringte mobilen min. Blodet frøs til is og tårene rant nedover kinnene mine da Maria fortalte at barnet hadde kommet, og at hun var på vei til en nødoperasjon. Det er vanskelig å beskrive hva som foregikk inni meg da, men jeg husker min intense frykt for at noe galt skulle skje med Maria.

Jeg har aldri fått på meg klærne så raskt noen gang. Jeg ankommer sykehuset akkurat i tide til å følge Maria ned til operasjonsavdelingen hvor de normalt tar inn nødstilfeller som kommer med ambulanse eller helikopter.

Ingen forklarte meg hva som skjedde og hvorfor hun måtte opereres. Vente-tiden og uvissheten var psykisk tortur. Hvert minutt følte som en time. Etter 90 minutter kommer en sykepleier ut og går forbi meg uten å si noe. Jeg stopper henne og spør om hun vet hvordan operasjonen gikk? «Alt ser ut til å ha gått

bra, og hun ligger på oppvåkningen nå», sier hun kort og går videre.

En stund senere blir Maria kjørt ut, og kirurgen informerer meg om at alt hadde gått perfekt og at han håpet at han aldri ville treffe oss en gang til. Trykket lettet og tårene rant da jeg tok hånden til Maria som fortsatt var omtåket av narkosen.

Infeksjon

Konsekvensen av operasjonen var en større infeksjon som legene ikke fikk kontroll over selv med den heftigste intravenøse antibiotika. «Dette har vi aldri sett før», hørte vi igjen. «Vi får prøve andre typer antibiotika og se om det fungerer bedre.»

De neste dagene går infeksjonsparametrene i blodet opp, noe som tyder på at infeksjonen blir verre. Frykten for at multiresistente sykehusbakterier hadde fått feste i Maria, var intens.

Dette var startskuddet på min reise for å finne alternative midler for å kurere selv de heftigste infeksjoner. En dag vil jeg dele min spennende innsikt med deg – og ja, det finnes holistiske midler og metoder som virker mye bedre enn noe eksisterende bredspektret antibiotika. Hvordan legene reagerte da jeg kom med midler som jeg ønsket at de skulle sette intravenøst på Maria, er en historie som får vente til en senere anledning.

Vår første sønn

Vår sønn Wotan Dompierre Wanvig ble født kl. 8.00 lørdag den 10. januar 2015. Han døde i Marias hender kl. 8.01.

Å se min egen sønn ligge død i mine hender var hjerteskjærende. Han fylte hele hånden min med sine 12 centimeter. Et mirakel med hender, føtter, fingre, tær og negler som aldri kom til å si pappa eller mamma.

Sjelesørger og begravelsesagent

På søndagen fikk vi besøk av sykehusets sjelesørger. Selv om vi ikke har noe forhold til religion, så var det utrolig godt å prate med noen som var ekspert i å hjelpe mennesker i vår situasjon. Hun forklarte oss alle detaljene om hva som kom til å skje, og siden barnet hadde kommet så langt i sin utvikling, er det obligatorisk med begravelse, ifølge tysk lov.

Neste dag kom begravelsesagenten. Hvordan jeg erfarte det å prate om begravelsen til mitt eget barn med en prest og begravelsesagenten, er noe jeg ikke klarer å formulere med ord. På den ene siden er du glad for at noen forteller deg hva som kommer til å skje slik at uvissheten blir ►

«Gjennom å dele min tragedie med deg, tar jeg viktige steg videre i min egen bearbeidelsesprosess.»

Pål-Esben Wanvig

om det var umulig for meg å forstå hva hun gjennomgikk, kunne jeg hjelpe til på min måte ved å være til

«Ønsket om å fortrenge det som hadde skjedd, var overveldende.»
Pål-Esben Wanvig

borte, men på den andre siden ønsker du å rømme unna og håper at dette er en ond drøm.

Ønsket om å fortrenge

Ønsket om å fortrenge det som hadde skjedd, var overveldende. Men både presten og alle andre vi har pratet med – både eksperter og de som har opplevd dette selv – sa at fortrenning er det verste vi kan gjøre.

Vi fikk høre mange historier om hvordan det hadde gått med foreldre som hadde fortrenget sorgen over å miste sitt barn. Sykdom, problem i parforholdet og årevis med lidelse var noen av dem.

Alle sa at det var viktig at vi ga plass til Wotan i vår familie som vårt første barn, at vi ga ham et navn og et gravsted.

Fra et faglig synspunkt vet vi også hvor viktig dette er. Spesielt når vi jobber med systematiske oppstillinger, spiller døde barn ofte en stor rolle. I mange tilfeller har foreldrene undertrykt det som har skjedd, ofte med store konsekvenser for dem senere i livet. (Vi jobber etter Hellinger eller Walter Lübeks versjon, med sjamanistiske systematiske oppstillinger der også helbredelse blir gjort med energiarbeid under selve oppstillingen.)

16 Et ufattelig sjokk

Maria ble skrevet ut av sykehuset fem dager senere. Sjøkket var overveldende, og ingen av oss var i stand til å tenke klart om veien videre. Det eneste vår verden besto av, var tårer, nummenhet og smerter fra dypet av våre hjerter.

Samme dag fikk vi besøk av vår venn, lærer og mentor Walter Lübeck, som hjalp oss med å forstå det som hadde skjedd, hvorfor det skjedde, og hvordan veien så ut videre.

Under hele graviditeten hadde både jeg og Maria nær kontakt med sjelen til Wotan, og vi visste at han ikke på noen som helst måte led under det som hadde skjedd. Han befant seg på det tidspunktet i Bardo og ville vente der til begravelsen var over. (Bardo er mellomriket – se artikkelen min «Hemmelighetene bak reinkarnasjon – Hva skjer etter døden?» publisert i Medium nr. 10-2013, som du også finner på www.wanvig.no.)

Det å vite hva som skjer etter døden og i tillegg kunne være i direkte kontakt med sjelen, hjalp oss selvfølgelig – men sjokket, savnet og fortvilelsen er ingenting som kan styres med innsikt og ren viljekraft. Her trengte vi definitivt hjelp.

Walter fant en hel mengde essenser og homeopatiske midler for oss som skulle hjelpe oss med å bearbeide sjokket og trau-

maet. Det å komme i gang med dette på et tidlig tidspunkt, samtidig som vi fikk prate med spesialister og andre som hadde gjennomgått det samme, hjalp oss utrolig godt.

Finne gravplass

Det neste vi måtte gjøre, var å finne en gravplass til vår sønn. For oss var en tradisjonell kristen kirkegård ikke rett plass.

Vi ønsket å ha et sjamanistisk begravelsesritual i en naturgrav ved et tre i en skog. I

Tyskland har de Fredsskoger (Friedwald) hvor man kan kjøpe et tre og gravlegge sine nærmeste.

Vi fant etter hvert et egnet sted – et flott eiketre med utsikt til et lite vann og en liten elv i en skjønn skog. Her var den rette

plassen, og her vil vi også selv gravlegges når den tiden kommer.

Begravelsen

Torsdag 29. januar begravde vi Wotan ved roten av et eiketre med et vakkert sjamanistisk begravelsesritual ledet av vår gode venn Walter. Når jeg skriver disse ordene, kommer tårene og tristheten over meg, siden det er bare fem dager siden jeg sto der med spaden i hånden og gravla min egen sønn med mine egne hender. Hva jeg opplevde, er noe jeg ikke klarer å sette ord på.

Jeg finner det hele fortsatt ubegripelig og surrealistisk, og det vil sikkert ta noen uker før jeg igjen kommer tilbake til meg selv.

Sorg med kjærlighet

Etter det verste sjokket har gitt seg, kommer den dype sorgen sigende over oss. For meg er sorg en prosess for å gi slipp på det som har vært og finne en ny setting for mitt eget liv.

Hvordan vi mennesker sørger, er individuelt, men jeg er overbevist om at vi selv kan velge å lide oss gjennom dette eller gå gjennom prosessen fylt med kjærlighet. Jeg kjenner mennesker som har mistet

en av sine nærmeste og som har destruert resten livet sitt med lidelse etter det som skjedde. Men jeg kjenner også mange mennesker som aktivt har valgt den andre veien – kjærlighetens og tilgivelsens vei.

Ingen som dør, ønsker at deres nærmeste skal lide. Sjelen går videre etter døden til Lysriket, hvor den planlegger sin neste inkarnasjon. Med andre ord er langvarig lidelse noe som kun går utover oss selv og våre nærmeste og har absolutt ingen innflytelse på sjelen som har gått videre.

En vis mann sa følgende til meg: «Døden

er en del av det å være et menneske som vi er nødt til å lære å omgås med. Alle har et valg: Vi kan ubevisst gå gjennom dette styrt av vårt indre ønske om lidelse og selvdestruksjon, eller vi kan velge bevisst å gå gjennom en sorgprosess ved å gi slipp på det som har vært og ta med oss det gode dette mennesket har gitt oss i tiden det var sammen med oss.»

Sorg er noe som tar tid. Det er nå litt over tre uker siden vi mistet Wotan når jeg skriver dette, og jeg er ikke på langt nær ferdig med min sorg. Men det som er sikkert, er at både jeg og Maria vet at det vil komme noe godt ut av dette til slutt, som det alltid har gjort etter de største katastrofene tidligere i vårt liv. Vi vet bare ikke ennå helt hva det er.

Hvordan forholder jeg meg til deg?

Hvordan forholder jeg meg til noen som opplever dette? Jeg tror ikke det finnes noe fasitsvar siden vi alle har så forskjellige behov. Det beste er antageligvis å spørre direkte om hvordan man kan støtte på best mulig måte.

For meg personlig er det jeg trenger minst blomster eller andre gaver. Jeg ønsker heller ikke å fortelle historien om og om igjen – det er en av grunnene til at jeg skriver dette, som jeg også vil sende til mine venner og kolleger. Da er alle informert, og de som ønsker å støtte meg, vet hva jeg har behov for.

Jeg tenker på dere

Det mest støttende for meg er å si «jeg tenker på dere» eller «dere er i mine tanker». Korte handlinger som sier at du ikke er alene, uansett hva de er. Jeg hadde ingen anelse om styrken i disse ordene før nå.

For meg virker det som små lys som lyser

opp i mørket. Jo flere av disse små lysene av støttende kommentarer, hjerter og lignende på bloggen eller i innboksen som lyser opp der det er mørkest, desto mer av mørket blir fordrevet.

Effekten på meg er enestående, og jeg er så takknemlig for alle støttende ord og handlinger som kommer vår vei – de betyr så utrolig mye!

Jeg er også så utrolig takknemlig for all hjelpen vi har fått fra våre studenter i denne tiden. Dusinvis av Rainbow Reiki-behandlinger på daglig basis har gjort mirakler for oss.

Hva har vi gjort feil?

«Hva har vi gjort feil?» var noe av det første vi diskuterte. Var dette vår feil? Kunne vi ha gjort noe annerledes? Burde vi visst bedre? ►

Pål-Esben og Maria ønsket et sjamanistisk begravelsesritual i en naturgrav ved et tre i en skog. I Tyskland kan man kjøpe et tre og gravlegge sine nærmeste i såkalte Fredsskoger (Friedwald). Pål-Esben og Maria fant etter hvert et egnet sted – et flott eiketre med utsikt til et lite vann og en liten elv i en skjønn skog

Det er antagelig normalt at vi prøvde å finne årsaken i oss selv for å kunne finne svaret på hvorfor dette skjedde. Det som er realiteten, er at alle foreldre som har gått gjennom det samme, har gjort sitt beste. Det hadde også vi. Kanskje finnes det ting som kunne ha vært gjort annerledes om vi hadde mer kunnskap. Kanskje er det ting vi burde ha gjort annerledes. Kanskje burde vi dratt på sykehuset tidligere, selv om legene sier at det ikke ville ha endret på noe som helst. Kanskje burde vi ha aktivert leger og spesialister vi jobber sammen med her i Tyskland på et tidligere tidspunkt. Kanskje, kanskje, kanskje.

Det som har skjedd, har skjedd, og det er absolutt ingenting vi kan gjøre for å reversere dette nå. Det å torturere oss selv med bebreidelser om at vi skulle ha vært bedre hjelper ingen – det ødelegger kun oss selv.

Som sjamaner er vi opplært til å lytte til naturen, som er mye mer vis og kompleks enn et menneske noen gang kan forstå. Naturen valgte denne gangen dette. Det er ingenting vi trenger å forstå akkurat nå, det er noe som vi bare må akseptere. Men dette betyr ikke at vi ikke skal lære av det som har skjedd – for det er antageligvis det viktigste vi kan ta med oss fra enhver krise.

Tilgivelse

Tilgivelse er en meget viktig del av en sorgprosess om man velger å gå kjærlighetens vei. Uten tilgivelse kan lidelsen

fortsette inn i uendeligheten.

For oss er aktiv tilgivelse av oss selv noe det viktigste vi gjør for å kunne slippe den enorme byrden som henger på våre skuldre. Dette vil sette oss fri.

Problemet med tilgivelse er at det ikke virker så godt å gjøre det med vår viljekraft. Her må man gå mye dypere til verks for å nå underbevissthetens skjulte programmer og dypet av vårt hjerte.

I forrige nummer av Medium (nr. 1-2015) skrev jeg en lengre artikkel om temaet tilgivelse og hvordan dette kan gjøres for å sette oss selv fri. Du kan også

laste ned artikkelen fra mine hjemmesider www.wanvig.no.

Parforhold

I en slik situasjon er det lett at konflikter oppstår i parforholdet om man ikke klarer å prate med hverandre om det som har skjedd. Vi kjenner par som har mistet barn og som ikke ville prate om dette. Etter 20 år har de fortsatt problemer i sitt parforhold rundt det som de aldri satte ord på.

Takk og pris kan jeg og Maria prate om det som har skjedd. Ingen av oss skygger unna, selv om det er vanskelig. Når vi klarer å ri av en storm som dette, tror jeg det skal mye til for å kunne ødelegge vårt parforhold.

Finnes det en mening med alt?

Finnes det en høyere mening bak å miste sitt eget barn? Siden vi kjenner kun et bitte lite utsnitt av virkeligheten vi lever i, er

dette vanskelig å svare på – og det kommer bestandig an på hvilket synspunkt du observerer fra. Fra skaperkraftens synspunkt, fra et spirituelt opplyst og selvrealisert synspunkt eller fra et menneskelig synspunkt? Alle gir forskjellige svar.

Et bedre spørsmål å stille er hva vi gjør ut av det som skjer med oss. Hva slags mening skaper vi ut fra det som har skjedd? Dette er fullt og helt vårt eget valg. Vi kan velge å gå inn i offerrollen og lide, eller vi kan benytte det som har skjedd til å lære og å vokse videre i livet.

Hvordan vi kan benytte denne tragedien til noe godt for oss selv og andre, er selvfølgelig uklart for meg og Maria der vi er akkurat nå. Selv om vi skimter konturene, må vi la oss selv få lov til å være mennesker av kjøtt og blod med vår sorg og de følelsene som fyller vårt liv akkurat nå.

Det som er sikkert, er at vi selv har valgt å inkarnere inn i denne verdenen som et menneske med alle gleder og sorger vår eksistens har å by på. Det å rømme fra det som er vanskelig, er antageligvis ikke meningen.

Om noen uker vil vi se verden og oss selv med andre øyne. Wotans sjel lovt oss at han kommer tilbake neste gang til oss. Det er en fattig trøst, men det gir håp om at vi en gang vil bli velsignet med gaven av vårt eget barn.

Frem til da er vi takknemlige fra dypet av vårt hjerte for alle som bryr seg om oss.

Om du har lyst til å kommentere eller dele dine egne erfaringer, finner du et kommentarfelt her: www.wanvig.no/wotan